

РЕШЕНИЕ

№ 4684

гр. София, 21.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 22.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2607** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Предявени са искиове (обективно кумулативно съединени за общо разглеждане в настоящото производство) от [фирма] срещу Национална агенция за приходите за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в общ размер на 1000,00 лева (с цена на всеки иск по 500,00 лева), причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № F 285838/01.02.2017г., издадено от заместник директора на ТД на НАП С., състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление пред две съдебни инстанции (н.а.х.д. № 4639/2017 г. по описа на Софийски районен съд ,НО,130 състав и к.а.н.х.д. № 11240/2017 г. по описа на Административен съд София-град, IX КС), ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираните главници, считано от подаване на исковата молба в съда /06.03.2020г./ до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се поддържа, че с решение № 179791/ 25.07.2017 г., постановено по а.н.х.д. № 439 / 2017 г. по описа на Софийски районен съд,НО,130 състав е отменено като незаконосъобразно, наказателно постановление № F 285838/01.02.2017 г. на заместник директора на ТД на НАП С., с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 2.202 лева. Първоинстанционният съдебен акт е оставен в сила с решение № 7552/11.12.2017 г. на Административен съд София-град, IX КС, постановено по к.а.н.х.д. № 11240/2017 г.

Ищецът твърди, че за правна защита, съдействие и процесуално представителство във връзка с оспорването на посоченото по-горе наказателно постановление пред районен и административен съд, е заплатил на адв. Л. Н. В. за всяка от съдебните инстанции адвокатско възнаграждение в размер на по 500 лева. Счита, че са налице предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за възстановяване на претърпените имуществени вреди, равняващи се на направените разноски за договорено и платено адвокатско възнаграждение за защита по съдебен ред срещу отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление.

Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощен процесуален представител адв. Д.Д.. Направено е искане за присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 ГПК. Представени са писмени бележки.

Ответникът - Национална агенция за приходите, в писмен отговор и в хода на устните състезания, чрез юрк. Б. оспорва исковите претенции като неоснователни и недоказани. Развива подробни съображения. Алтернативно взема становище за несъразмерност на адвокатското възнаграждение, изплатено в хода на административнонаказателното производство, с фактическата и правна сложност на делото. Сочи, че в производствата пред СРС и АССГ не били представени договори за правна защита и съдействие или списък по чл.80 ГПК. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ищцовото дружество в настоящото производство, както и претендираната сума в размер на 50 лева държавна такса за образуване на делото пред АССГ ,предвид че дължимата сума този вид дела е 25 лева.Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, дава заключение за основателност и доказаност на исковите претенции.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От доказателства, събрани по приобщеното н.а.х.д. № 4639 по описа на Районен съд София за 2017 г. се установява, че с наказателно постановление № F 285838/01.02.2017 г., издадено от заместник директора на ТД на НАП С., на ищеца, на основание чл.5,ал.1 от Закона за ограничаване плащанията в брой/ЗОПБ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 2202 лева,за нарушение на чл.3,ал.1,т.2 от ЗОПБ

По повод подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК] жалба срещу наказателно постановление № F 285838/01.02.2017 г., издадено от заместник директора на ТД на НАП С. , е образувано н.а.х.д. № 4639 по описа на Районен съд София за 2017 г. С решение № 179791 от 25.07.2017 г. съдът е отменил наказателното постановление. По делото е приложено пълномощно (л. 15 от приложеното а.н.х.д.), с което [фирма] е упълномощило адв. Л. Н. В. да оказва правна защита и процесуално представителство по образуваното а.н.х.д. № 4639/2017г. по описа на СРС. По делото е проведено едно открито съдебно заседание с участието на адвокат В. на страната на жалбоподателя, който е депозирал за сведение на съда съдебна практика.

По жалба на НАП срещу посоченото първоинстанционно решение е образувано к.а.н.х.д. № 11240/2017г. по описа на Административен съд София-град. По същото е приложено пълномощно (л. 15 от приложеното к.а.н.х.д.), с което [фирма] е

упълномощило адв. Л. Н. В. да оказва правна защита и процесуално представителство по образуваното к.а.н.х.д. № 11240/2017г. по описа на АССГ. Проведено е едно открито съдебно заседание, в което ищцовото дружество е представявано от адвокат В. и са депозиран писмени бележки.

С решение № 7552 от 11.12.2017г., постановено по делото, е оставено в сила решение № 179791 от 25.07.2017 г. на Софийски районен съд, постановено по а.н.х.д. № 4639/2017 г., с което е отменено наказателно постановление № F 285838/01.02.2017 г. на заместник директора на ТД на НАП С.. Решението на касационната инстанция по арг. чл. 233 АПК е окончателно.

Пред настоящата инстанция е представен договор за правна защита и съдействие серия А 0724072 от 18.04.2017г. /л. 16 /, по силата на който [фирма] е възложило на адв. Л. В. да осъществява правна защита и процесуално представителство, пред СРС по две а.н.х.д. с № 4638/2017г.,НО,129 състав и а.н.х.д. № 4639/2017г. НО,130 състав, срещу договорено възнаграждение за двете дела общо, в размер на 1000 лева. Налично е отбелязване в договора, че договореното адвокатско възнаграждение от 1000,00 лева е платено от клиента в брой, в момента на неговото сключване. От представения по делото договор от 09.11.2017г. (л. 21) инкорпориращ в съдържанието си и упълномощителна сделка, се установява, че ищецът е упълномощил адв. Л. В. да го представлява и защитава във връзка с образуваното к.н.а.х.д. № 11240/2017г. по описа на АССГ,IX КС, като е договорено възнаграждение в размер на 500,00 лева. Налично е отбелязване в договора, че договореното адвокатско възнаграждение от 500,00 лева е платено от клиента в момента на неговото сключване, и договорът служи за разписка за платената сума от клиента. Няма спор, че посочените договори не са приложени в производствата пред СРС, респ. пред АССГ.

От представеното от ищеца извлечение от аналитичен дневник, за периода 01.10.2018г.-30.06.2020г.сметка 602”Разходи за външни услуги”./лист 58 гръб и л.59/, се установява запис,по см. 501 „Каса в левове” стр.14- Адвокатско възнаграждение Л. В.-1000лв.- 18.04.2017г. и съответно на стр.15 - Адвокатско възнаграждение Л. В.-500 лв.-09.11.2017г.Сумите са дебитиран,тоест отчетени като разход на дружеството на 01.06.2020г. Първични счетоводни документи за разходване на посочените суми не са представени.

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Предявените осъдителни искове са процесуално допустими – подадени са от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла имуществени вреди в общ размер на 1000,00 лева, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № F 285838/01.02.2017 г. състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление пред две съдебни инстанции и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него - чл.205,ал1 АПК във вр. чл.19 НАП. Насочен е срещу Национална агенция за приходите, която е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С. – чл.2, ал.2 ЗНАП. Длъжностното лице, издало заявеното като основание на предявения иск наказателно постановление, е изпълнявало функцията заместник директор на ТД на НАП С..След като са въведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища - Тълкувателно постановление № 2/ 19.05.2015г. по т. дело № 2/ 2014г. на ВКС и ВАС на РБ.

Разгледани по същество двата главни кумулативно обективно съединени иска са неоснователни.

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 ал.1 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на административен акт;
2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение;
3. наличие на причинена вреда и нейния размер;
4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат;

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на неимуществени вреди /Решение № 13344 от 25.10.2012 г. по адм. дело № 1539/2012 г., III о. на ВАС и др./.

Първата, втората и четвъртата предпоставки са налице.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2 / 2014 г. от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, делата по иски за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на НП е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В процесния случай се доказва издаване на НП № F 285838/01.02.2017 г. от заместник директора на ТД на НАП С., с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Установи се, че същото НП е отменено с влязло в сила съдебно решение. Необходимо и достатъчно условие при преценка за наличие на втората предпоставка от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ (посочена по-горе) е да бъде установена незаконосъобразността на НП с влязло в сила съдебно решение. Наличието на

подобно съдебно решение обвързва съда, разглеждащ иска за непозволено увреждане, като основанията за отмяна на НП като незаконосъобразно за ирелевантни в настоящото производство.

Наличието на четвъртата предпоставка - причинна връзка между незаконосъобразното НП и настъпилia вредоносен резултат, произтичащ от изплатено адвокатско възнаграждение би била налична при успешно доказване на третото условие (наличие на причинена вреда). Положителното установяване на тази четвърта предпоставка се основава на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г., постановено по т.д. № 2 от 2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, което по задължителен за съдилищата начин приема, че при предявени иски по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни НП изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ.

От изложеното е видно, че следва да бъде обсъден въпросът с доказаността на претърпени от ищцовото дружество вреди и техния размер (условието под № 3 по-горе). Именно този въпрос поражда възникналия между страните правен спор.

Съдът приема за доказан факта, че ищецът е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е участвал в производствата пред районен и административен съд, участвал е в няколко съдебни заседания и е представил писмени бележки. Писмените доказателства, установяващи упълномощаването не оспорени от ответника. Същите не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред първа и касационна инстанция.

Съдът приема обаче, че ищецът не проведе успешно главно и пълно доказване на факта, че във връзка с оспорването на процесното наказателно постановление, за тази услуга ищецът е направил разходи в размер на по 500 лева за всяка от съдебните инстанции, представляващи платено адвокатско възнаграждение

Основанието за извършеното плащане на процесната сума ищецът поддържа да са договори за извършване на процесуално представителство от 18.04.2017г. и от 09.11.2017 г. На първо място съгласно договора от 18.04.2017г. за осъществяване на процесуално представителство от адв. В. пред СРС адвокатското възнаграждение е определено в общ размер за две административно наказателни дела, едното от които е процесното. Предвид, че материалният интерес по двете дела е бил различен съответно различен би бил и размера на адвокатското възнаграждение което се определя по реда на чл.18, ал.2 вр.чл.8 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

На следващо място достоверността на датите на двата договора е изрично оспорена от ответника. Съдът като съобрази, че договорите са частни диспозитивни документи, неносещи подпис на ответната страна, поради което се ползват единствено с формална доказателствена сила. Формалната доказателствена сила се отнася единствено до факта на писменото изявление и неговото авторство. Тя не обхваща датата и мястото на съставяне на документа, така както те са посочени в самия него. В тази насока се проявява разликата между официалния и частния документ. Официалният документ, независимо от това дали е диспозитивен и или свидетелстващ, удостоверява достоверно спрямо всички с обвързваща доказателствена сила датата и мястото на своето издаване, посочени в него. Напротив, датата и мястото на съставяне на частния документ не се ползват с такава достоверност – арг. от нормата на чл. 181, ал. 1 ГПК, в съответствие с която частният

документ има достоверна дата за трети лица от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа. В процесния случай доказателства, сочещи на достоверна дата на договор за извършване на процесуално представителство от 18.04.2017 г. и договор за извършване на процесуално представителство от 09.11.2017г. не са ангажирани. Нещо повече – ищцовото дружество е пропуснало възможността да стабилизира достоверността на датата на договорите, представяйки ги в съдебно заседание пред СРС на 27.04.2017г., съответно пред АССГ на 17.11.2017г., с оглед възпроизвеждането им в съдържанието на съдебния протокол, който е официален свидетелстващ документ. Подобна възможност дружеството е имало, предвид факта, че се поддържа, че договорите са сключени на 18.04.2017 г., съответно на 09.11.2017г., а публичното заседание по н.а.х.д. № 4639/2017 г. по описа на Софийски районен съд е проведено на 27.04.2017г. и публичното заседание по к.н.а.х.д. № 11240/2017г. е проведено на 17.11.2017г. Ищецът не е обезпечил достоверност на датата на договора и чрез другите способы, установени в нормата на чл. 181 ГПК. Съдът счита, че договорите са съставени за целите на исковото производство, поради което не установяват договарянето и заплащането на адвокатско възнаграждение по време и във връзка с производството по оспорване на НП пред СРС и АССГ.

Никакво убеждаващо въздействие върху съда за извършено плащане по договорите за правна защита към датата на сключването им не притежава запис по см. 501 „Каса в левове” в извлечението от аналитичен дневник, за периода 01.10.2018г.-30.06.2020г., сметка 602”Разходи за външни услуги, доколкото се установи, че претендираните суми са отчетени като разход едва на 01.06.2020г. - след образуване на настоящето исково производство. При преценка по реда на чл. 182 ГПК, вр. чл. 144 от АПК, съобразно която вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, се обосновава нередовност на така водената счетоводна сметка за движението на паричните средства, тъй като записването в нея не е своевременно документално обосновано с първичен счетоводен документ.

Съдът приема, че разходите са направени след приключване на висящото съдебно административнонаказателно производство, доколкото сумите са платени след приключване на делата пред районен съд, съответно – административен съд и след образуване на настоящето производство.

Задължение на съда, разпределяйки правните последици от носената в процеса доказателствена тежест, е да възложи неблагоприятните правни последици от недоказването на правнорелевантен факт върху страната, носеща доказателствената тежест за неговото установяване, като приеме недоказания факт за неосъществен факт. Във връзка с последното недоказано, т.е. неосъществено е плащането на сумата от 500.00 лева на основание договор от 18.04.2017 г. и на сумата от 500 лв.на основание договор от 09.11.2017г..

Предвид изложеното и съдът приема за недоказани два факта - *самото договаряне* на адвокатско възнаграждение *по време и във връзка с производството по оспорване на НП F 285838/02.02.2017 г.*, както и *размерът* на дължимото на упълномощения адвокат В. възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство по

н.а.х.д. № 4639/2017 г. по описа на Софийски районен съд и по к.н.а.х.д. № 11240/2017г.по описа на Административен съд София-град.

Горното сочи на липса на третата предпоставка от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – претърпяна от ищеца вреда в претендирания размер. Това мотивира извод за неоснователност на предявените главни искове, които подлежат на отхвърляне.

Предвид изложеното исковете за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в общ размер на 1000,00 лева, (с цена на всеки иск по 500,00 лева), причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № F 285838/01.02.2017г., издадено от заместник директора на ТД на НАП С., състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление пред две съдебни инстанции (н.а.х.д. № 4639/2017 г. по описа на Софийски районен съд ,НО,130 състав и к.а.н.х.д. № 11240/2017 г. по описа на Административен съд София-град,IX КС), са неоснователни и недоказани и подлежат на отхвърляне.

Неоснователността на главните искове обуславя неоснователност и на акцесорните претенции за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираните главници от по 500,00 лева, считано от датата на предявяване на исковете до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенцията на ищеца за присъждане на разноски.

Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което предвид изхода на спора и по арг.от чл.10,ал.4 ЗОДОВ е основателно.На основание чл. 78, ал. 8, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 144 от АПК, поради това, че делото не е с фактическа и правна сложност следва на ответника да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в минималния предвиден размер съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правна помощ, в размер на 100 лева, която сума следва да се заплати от ищеца.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените от [фирма], ЕИК[ЕИК],със седалище и адрес на управление [населено място], [жк],[жилищен адрес] срещу Национална агенция за приходите искове за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди, в общ размер на 1000,00 лева (с цена на всеки иск по 500,00 лева), причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № F 285838/01.02.2017г., издадено от заместник директора на ТД на НАП С., състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление пред две съдебни инстанции (н.а.х.д. № 4639/2017 г. по описа на Софийски районен съд ,НО,130 състав и к.а.н.х.д. № 11240/2017 г. по описа на Административен съд София-град,IX КС),ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираните главници, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Национална агенция за приходите, разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/сто/ лева. Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: